

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת קרח • כ"ג סיון תשע"ד 79

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: א-ד' ח"ב	
לוח העמוד היומי	
יום	התאריך בחודש
יום	העמוד בליקו"מ ח"ב
שבת	כ"ג ה. קנ"ו
ראשון	כ"ד ה. קנ"ז
שני	כ"ה ו. קנ"ח
שלישי	כ"ו ו. קנ"ט
רביעי	כ"ז ז. ק"מ
חמישי	כ"ח ז. קמ"א
שישי	כ"ט ח. קמ"ב

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' נזקי שכנים א' - ד'

א. דרך הפתח נמשכת ההשפעה בבחינת ודלתי שמים פתח ועל כן שם קביעות המזוזה שהיא בחינת חכמה. (א - ז)

"המזוזה מגרשת החיצונים שהם סמוכים תמיד אצל מקום ירידת ההשפעה לניק משם, חס ושלום. וממשכת ההשפעה רק לפניו אצל הקדשה."

ב. עקר תקון הבגרות הוא בחינת סתימת העינים. (ב - ג)

ג. עקר התקון תלוי בישאל עם קדוש. (ב - ג)

"כל אחד ואחד מישאל הוא בחינת פלי להמשכת אלקותו יתברך למטה על ידי מעשיו הטובים, ועל כן כל מה שנתרבו ישראל, נתרבו הפלים, כבכול, ונתרבה שפע הקדשה ונתגלה ביותר אור גדלת אלקותו יתברך."

ד. לא קבלו ישראל את התורה עד שהיו ששים רבוא כנגד ששים רבוא אותיות התורה, כי ה' יתברך שער בדעתו שאי אפשר לגלות אור אלקותו יתברך למטה כי אם על ידי ששים רבוא אותיות התורה שיקבלו ששים רבוא ישראל. (ב - ג)

"כל אות מהתורה וכל אחד מישאל הם בחינת פלים וצמצומים להמשכת אלקותו יתברך ועל ידי כל הפלים האלו, כבכול, דיקא אז יכולים לקבל אור התגלות אלקותו יתברך."

ה. צריכים דיקא שלא יחסר אחד מהמנין, כי דיקא על ידי כל אלו הפלים יכולים לקבל התגלות אלקותו שהוא בחינת השקאת השכינה. (ב - ג)

<<<<

מעלת הלימוד

בשעה שפרכו הספר לקוטי מוהר"ן הראשון בעת שהיו הקונטרסים בכתב אמר: **לכם נדמה שזה דבר פשוט. הלא כמה עולמות תלויים בזה.** וצריכין להרחיב הדבור בזה כל מה שיעבר באתה העת...

תורה א' תנינא - תקעו ממשלה

מה שספר קדם ראש השנה תקס"ט סוף קוץ תקס"ח ובאותו העת הביא לו השוחט מטעפליק כסא נפלאה: וסמוך לזה ספר זאת שראה במראה או בחלום שהביאו לו כסא, והנה אש סביבה. והלכו כל העולם אנשים ונשים וטף לראותה. וכשחזרו משם, אזי תכף נתקשרו זה עם זה ונעשה שדוכים ביניהם. וגם כל מנהיגי הדור כלם הלכו לראותה. ושאלתי כמה היא רחוקה, ומפני מה תכף נעשו שדוכים. והלכתי והקפתי סביבם לילך שם. ושמעתי שהולך ובא ראש השנה. והייתי מספק אם לחזור אם להתעכב שם, והייתי נבוך בדעתי ואמרתי בלבי איך אפשר בכאן על ראש השנה, ואמרתי בדעתי לפי הגוף חלוש שיש לי למה לי לחזור והייתי שם. ובאתי להכסא וראיתי שם ראש השנה, ראש השנה ממש. וכן יום כפור, יום כפור ממש. וכן סכות, סכות ממש. גם שמעתי שהיו צועקים, "חדשיכם ומועדיכם שגאה נפשי", מה לכם לדון את העולם, ראש השנה בעצמו ישפט. וברחו כלם עם כל מנהיגי הדור כלם ברחו.

וראיתי שם שהיה חקוק על הכסא כל צורות של כל ברואי עולם, וכל אחד היה חקוק עם בת זוגו אצלו ובשביל זה נעשו תכף שדוכים. כי כל אחד מצא שם וראה בת זוגו. ומאחר שבגמים הקודמים למדתי, נפל בדעתי שפסוק "כרסיה שביבין די נור" ראשי תבות שדכן כי על ידי הכסא נעשו שדוכין פנ"ל, גם כרסיה ראשי תבות ראש השנה יום כפור סכות. ועל כן בשמיני עצרת זווגא דמטרוניתא. ושאלתי מה יהיה פרנסתי ואמרו לי שאהיה שדכן והאש הקוף סביבו. כי באמת ראש השנה היא טובה גדולה כי הוא מועד שהלבנה מתכסה בו, שעל זה נאמר: הביאו עלי כפרה. והוא טובה גדולה להעולם, כי על ידי זה אנו יכולין לבקש כפרה בראש השנה.

עין כל זה בהתורה תקעו בחדש שופר, ויבן ה' את הצלע. המדבר משרשי נשמות הפלולים בכסא עין שם היטיב כל התורה בלקוטי תנינא סימן א' כי הוא פרוש על המעשה הנ"ל. כי זאת התורה נאמרה בראש השנה שאחר זה הספור, והדברים סתומים ונעלמים מאד. גם חסר קצת כי לא נכתב בשלמות.

ופעם אחת דבר מהמעשיות והזכיר אז ענין זה מקשר המעשה הזאת עם התורה הנ"ל. כמה נורא ונפלא ונשגב מאד הענין הזה למי שיש לו לב להבין. **ואז אמר אם אין אתם שמחים איני יודע מה לכם כלומר שראוי לנו לשמח על כל פנים מאד תמיד כשזכינו לטעם אורות נוראות כאלו וכו'.**

ואחר שספר המעשה הזאת אמר שאתם יכולין לומר עליה תורה כל ימי חייכם, וגער בנו על שאין אנו שמחים, ואמר שראוי לנו לשמח מאד מאד. (חיי מוהר"ן - פ"ד)

להצליח בשורש

ונפדית התפלה, אזי נופל כל הדאקטירי, כי אין צריכין לרפואות... כי התפלה היא בחינת דבר ה', שהוא שרש הכל."

שורש

יש אינספור רעיונות, פטנטים, שיטות, פתרונות וכיוצא בהם - המשך בעט' הבא

סי"ח ט: "התפלה היא גבוהה מאד, ובני אדם מזלזלין בה. וכשעומדים להתפלל, חפצים לפטר התפלה מעליהם, כמאמר רבותינו, זכרונם לברכה: 1: "כרם זלת לבני אדם" אלו דברים העומדין ברומו של עולם, ובני אדם מזלזלין בהם' וכו'... וכשנגאלת

המשך מעט' קודם תו' א' ח"ב ועצות חיצוניות, מקומיות ושטחיות, שספק אם לזמן מועט הם יהיו שווים את הזמן והכוחות שהשקיעו בהם.

כנגד זאת ישנה עצה פשוטה וזמינה, הנותנת פתרון מקיף ושורשי לתמיד... וזוהי 'תפילה'.

"הנה שורש ענין תפילה, מודעת כי תכלית כוונתה הוא לדבק כל כוחות נפשו אל מקורן כל אחת לפי מדרגתה ויתאחדו כולם יחד אל הקדושה העליונה. ועל ידי זה נעשה יחוד בכל העולמות להמשיך שפע מרום המעלות למען יתעלו במעלת הקדושה גם מדרגות התחתונות."

אחר ביאתו מלמעברג היה דרכו לשע חוץ לעיר ופעם אחת לקח אתו את מוהרנ"ת ורבי נפתלי ז"ל ובאו לקרעטשמי אחד ונתנו להם שם גבינה לאכל, ורבי נפתלי היה לו גם כן חלי הראה כמו אדמו"ר זצ"ל והוא ז"ל ורבי נפתלי לא רצו לאכל מחמת שמזיק לחולאת הזאת, ומוהרנ"ת לא רצה לאכל בלעדס, ואמר מוהרנ"ת ז"ל לרבי נפתלי שיאכל ולא זיק לו, ואמר רבי נפתלי אתה אומר לי: כשרבנו ז"ל יאמר לי [אז דער רבי וועט מיר זאגען]

ואמר לו אדמו"ר זצ"ל שיאכל עם מוהרנ"ת ואכל הרב ר' נפתלי עם מוהרנ"ת ז"ל ואחר כך פשנסעו בחזרה העירה עשה רבי נפתלי א הוס [שעול], ואמר רבנו ז"ל הראיטם סיאזו שרין גאר ניט דער הוס, איך האב גימיינט אז ער וועט זיך פריער אפ פארטיגען פאר מיר, [אין זה כבר קלל אותו שעול הקודם, אני חשבת שיהא נפטר לפני], והמובן מדבריו שבזה המאכל המשיך לו רפואה למחלתו ואז באותו הראש השנה אמר התורה תקעו ממשלה בלקוטי מוהר"ן תנינא סימן אי ושם מובא זה שיכולין להמשיך כחות הרפואה לתוך כל דבר מאכל עין

שם וכי.
(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן - כ"ד)

גאולה

"עכשיו התפילה היא בגלות בעוונותינו הרבים, כי התפילה היא גבוה מאד ובני אדם מזולזלין בה, וכשעומדים להתפלל הם חפצים לפטור את התפלה מעליהם, ועל ידי יראה שלמה הבאה על ידי תיקון השלוש מדות רעות [כמבואר בתורה], על ידי זה פודין התפילה מן הגלות ואזי התפילה בשלימות."

מה זה גלות? מיהו המסכן והשקוע בגלות?

זה מי שכאשר הוא מגיע לתפלה אין לו חיות מהתפלה, קשה לו להתפלל, הוא מנסה להתפטר מהתפלה כמה שיותר מהר. - הוא הוא הגלותי המסכן והאומלל!

מה-שאיך-כן זה שזכה ליראת שמים, הוא יודע לפני מי הוא עומד. הוא מתחזק להאריך ולהרבות בתפילה תמיד... - הוא המאושר באדם המחובר לאור העצום והנצחי של הגאולה, ומובטח לו שככלות הכל הוא בוודאי ובוודאי יזכה.

"עקר העמידה והסמיכה בעולם היא בחינת תפלה שעליה עומד הכל, הינו פשוטו כתיבה, הינו שהאדם חזק ואמיץ בדעתו שתמיד יתפלל לה' יתברך שיקרבנו לעבודתו באמת יהיה איד שיהיה, אז בודאי לא יוכל היצר הרע להונותו ולהטעותו עוד בשום אופן. כי תפלה היא בחינת גאולה אחרונה שאין אחריה הפסק בבחינת סמיכת גאולה לתפלה שעקר סמיכות הגאולה בכלל ובפרט היא לתפלה,

כי עקר תקונתנו וסמיכתנו לגאולה שלמה במהרה בימינו בכלליות ובפרטיות הוא על ידי תפלה, כי יהיה איד שיהיה כל זמן שפחזק ומאמץ את לבו להתפלל עדן לה' יתברך שישביהו אליו ופורש בפיו לה' יתברך ממקום שהוא אף על פי שעוברים עליו ימים ושנים הרבה בקלקולו כל אחד לפי ענינו שנתפס בו אפלו אם נתפס במה שנתפס עדן יש לו סמיכה ותקנה ומעמד על ידי תפלה ותחנונים

>>>> "זוהי בחינת ואהבת לרעך כמוך. ואמרו רבותינו ז"ל: זה כלל גדול בתורה. פי צריכים לאהב את רעהו כנפשו כדי שיכלל בכל נפשות בית ישראל, ואז אפשר להמשיך התגלות אלקותו יתברך למטה."

ו. לפעמים צריכין הרחקה בין ישראל לחברו בשביל סלוק ההזק, פי רבוי ההתקרבות יוכל להזיק, חס ושלום. (ב - ג)

ז. הצדיקים הם אבות העולם, וזהו מסכת אבות שמדברת מהשתלשלות הקבלה מהצדיק שבכל דור לתלמידיו וכן מדור לדור, הינו שמלי דאבות, דהינו בחינת קבלת התורה מהרבי והצדיק שבדור, שזה בחינת מסכת אבות, שנאמר שם קבלת התורה מהרבי והצדיק לתלמידיו שבכל דור ודור, זה אי אפשר לקבל ולקיים פי אם על ידי תיקון הקלי. (ב - ד)

ח. צריך שיהיה כל פונות האדם בעבודתו רק לשם שמים, דהינו רק בשביל לגלות אלקותו יתברך בעולם, בגין דישתמודעין לה וזה נעשה רק על ידי תקון הברית. (ב - ה)

ט. המניעה היא בשביל החשק וכל מה שמתגברים על האדם המניעות ביותר, חס ושלום, צריך שיגביר החשק והרצון על ידי זה משבר המניעות. (ג - ח)

"וכן אמר עוד שכל המניעות שיש להאדם בתחלה קדם שזוכה לעשות הדבר שבקדשה אחר כך פשוטה לגמרו ולעשותו נעשה מפל מניעה ומניעה דברים גבוהים מאד."

י. צריכין להשתדל לדבר עם שכנו ביראת שמים כדי שיהיה טוב לצדיק טוב לשכנו. ולא להפך, ח"ו (ד - ב)

"ואם חברו שכן רע לגמרי שאי אפשר לקרבו כלל ויכול להיות שיקלקל אותו, חס ושלום, בבחינת 'אוי לרשע אוי לשכנו' צריכין להתרחק ממנו לגמרי, כמו שכתוב: "הרחק משכן רע."

ובכן תרחם עלינו מלא רחמים, ותחוס ותחמול על ימינו ושנותינו, ותטיב לנו מטובך האמתי, ותזכנו לתפילה בשלמות. וזוכה להתפלל כל תפלותינו לפניך בכל לב ונפש, ולא נזלזל חס ושלום בדברים העומדים ברומו של עולם שהיא התפילה, ולא נעשה תפלתנו קבע אלא רחמים ותחנונים, ולא תדמה עלינו תפלתנו כמשאוי חס ושלום, רק נזכה ברחמיך הרבים להתאמץ ולהתחזק ולהתגבר בכל כח ועז ותעצומות בכל מיני כוחות להתפלל תפילה שלמה לפניך בכונות הלב באמת כראוי. כי אתה יודע אבינו שבשמים, כמה וכמה קשה וכבד עלינו לפתח פינו בתפלתנו, ותפלתנו פגומה מאד. חוסה עלינו כרב רחמיך, וזכנו לגאול ולפדות את התפילה מן הגלות הגדולה והמרה שנפלה אצלנו עכשו בעוונותינו הרבים. חוס וחמול חוס ורחם, חוס והשיעה מהרה למען שמך לבד, למענד למענד ולא למענונו. (לקוטי תפילות ח"ב - א)

לעשות מתורות תפילות

אחר שהאדם רוצה לזכות להתפלל כראוי, הוא צריך להיזהר לא להתבלבל מהקושי שיש כל יום בתחילת העבודה. על כן צריך להתחיל לאט לאט, ולהוסיף בהדרגה, משעה לשעה, עוד ועוד בעבודתו.

"וּכְנָרָהּ בְּחוּשׁ שֶׁבְּכָל יוֹם בְּתַחֲלֹתָ קֶשֶׁה עַל הָאָדָם מְאֹד מְאֹד הָעֵבֹדָה שֶׁהוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת וּמַחֲמֵת זֶה רַבִּים נִמְנָעִין מֵעֲבֹדָתוֹ יִתְבַּרַךְ וְדוֹחִין וּמִטְעִין אֶת עַצְמָן בְּכָל יוֹם וְיוֹם שְׂאוֹמְרִים הַיּוֹם קֶשֶׁה לִי לְהַתְפַּיֵל הַיּוֹם לְבִי אֶטוֹם, הַיּוֹם יֵשׁ לִי מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים אֵלוּ וְכֵן מִזְדַּמֵּן לוֹ מֵעַט בְּכָל יוֹם וְיוֹם עַד שֶׁמְזַלְזֵלִין בְּדַבְרֵים הָעוֹמְדִין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וּמָה נִיְהוּ תַפְלָה, כְּמוֹ שְׂאֹמְרוֹ רְבוּתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה עַל פְּסוּק, כָּרַם זֶלַת לְבָנֵי אָדָם. אֵלוּ דְבָרִים הָעוֹמְדִין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מְזַלְזֵלִין בָּהֶם וּמֵאֵי נִיְהוּ תַפְלָה שֶׁהַתַּפְלָה דּוֹמֶת עֲלֵיהֶם לְמִשְׁאוּי וְחִפְצִים לְפֶטוֹר הַתַּפְלָה מֵעֲלֵיהֶם. וְכָל זֶה מַחֲמֵת שְׂאֵינָם מְבִינִים שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם כְּשֶׁבָּא לְהָאָדָם לְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ הוּא קָצֵר בְּתַחֲלֹתוֹ וְכָא בְּמִצַּר וּבְצִמְצוּם גְּדוֹל לְהָאָדָם וְהַקְדָּשָׁה וְהָעֵבֹדָה שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם עֲדִין הִיא נִלְקָמָת בְּמִצַּר גְּדוֹל וּבִקְטָנוֹת גְּדוֹל מְאֹד, אֲבָל הָאָדָם צָרִיךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְהִיטֵב גְּבוּר פְּאָרֵי וְכוּ' לְהַתְגַּבֵּר לְהֶאָרִיךְ וְלְהַרְחִיב אֶת הַיּוֹם וְלְהַתְחִיל לִילָךְ בְּכָל שְׁעָה מְקַטְנוֹת לְגִדְלוֹת." 5

עבודה

עבודת התפילה זוהי עבודת הקדושה וההתקרבות להשם יתברך, לכן צריך להיזהר מעבודות דסטרא אחרא (כמבואר בתורה) שהם המפסידים את התפילה.

"במה שכתב שהתפילה בעצמה היא בסוד עבודה, ושמחמת זה נפגמה מעבודות דסטרא אחרא. כי בזאת נראה מבואר, שזה עיקרי

הפגם שגורמים להתפילה בעבודתם, להיותם גם היא נחשבת להאדם כעבודה ממש שהאדם חפץ להפטור מאתה... שגם בהיוצא מהענפים הנ"ל, שגאות התפילה הוא גאות הנפשות."

אל תהי בו

אחד הדברים המפסידים את עבודת התפילה זה ביזוי אנשים, ועל-כן הזוכה, צריך להיזהר מאוד לא לבזות ולזלזל באנשים אחרים.

"בני, בני, הרחק מדרך זה של ביזוי אנשים, כי ביזוי אנשים הוא מהדברים שמפסידים התפילה, כמבואר בתורה תקעו ממשלה אל תהי בו לכל אדם, זה אחד מהדברים שמפסידים התפילה. וכל עסק רבינו צ"ל שנשאר בינינו הוא רק תפילה גאר מיין זאך הוא תפילה, און יעדיר קרעכץ איז זייער טייער, אין דער עיקר איז מבטן שאול שוועתי." [כל עניני הוא תפילה, וכל אנחה יקרה מאוד, והעיקר הוא מבטן שאול שוועתי.] וכמה דיבורים ושיחות מרבינו הקדוש צ"ל על זה.

וממש מרגישין זאת היטב, כי כל מי שעזרו הקב"ה שמתקרב בעיתים הללו להבעל תפילה, ומתחיל ומרגיל עצמו לילך בדרכיו הקדושים באמת – תפילה והתבודדות, מרגיש תיכף קדושת ודיבורי רבינו הקדוש ז"ל באופן הרבה טוב יותר מלימוד שלא על ידי תפילה בספריו הקדושים, כיודע זאת היטב להולך בדרכיו. ורק לידע וליישב עצמו היטב האמת לאמיתו שהשי"ת מקבל התפארות מכל אחד מישראל, וישראל אשר בך אתפאר." 7

מקורות

- 1. ברכות 1:.
- 2. קרן אורה מסכת יבמות ק"ה – ב.
- 3. ליקוטי עצות - תפלה.
- 4. ליקוטי הלכות חו"מ - אונאה ג - ד.
- 5. ליקוטי הלכות חו"מ - גנבה ג - י.
- 6. ביאור הליקוטים ענף כ"ה – כ"ו.
- 7. מכלל יופי - ר' מרדכי סאקאלובער הי"ד.

צדקה

הצדקה שהאדם נותן מחמת רחמנותו וטוב ליבו, איננה חשובה כל-כך, כמו אותה הצדקה שהוא נותן נגד טבעו ורצונו.

ודווקא אותה הצדקה שבה האדם שובר את אכזריותו וכובד ליבו, המקשים עליו לתת לאחרים משלו. זהו עיקר מצוות ה'צדקה'!!! – כי צדקה פירושו: נתינה על-מנת לקיים רצון ה'.

(תו"ד ח"ב – א)

וְזֶה בְּחִי: "וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּךְ" כִּי הָעוֹרֵב הוּא בְּטָבְעוֹ אֲכֹרֵי, וְנִתְהַפֵּף לְרַחֲמָנוֹת לְכַלֵּף אֶת אֱלֹהָיו. כְּמוֹ כֵּן צָרִיכִין בְּצִדְקָה... (ליקו"מ ד' ח"ב)

...כמו שאמר רבינו ז"ל בתורה ד' ליקוטי מוהר"ן תנינא "וואת העורבים ציויתי לכלכלך" שעיקר הצדקה הוא לשבר האכזריות, מה שכבר נתאכזר ליבו ולא רוצה ליתן יותר, ומשבר היצר הרע ונותן, זהו עיקר החשיבות של הצדקה... ולאמיתו של דבר זה רק הלואה שהוא מלוה להשי"ת, כמו שכתוב (משלי יט, יז) "מלוה ה' חונן דלי" והשי"ת משלם שכרו אפילו בעולם הזה פי אלף יותר...

ולאמת קשה מאוד ליתן צדקה, כי כשנותנים צדקה בשעה שרוצים לעשות איזה דבר שבקדושה זה פותח לו את הדלת, [ולכן נותנים צדקה קודם התפילה, וקודם כל דבר שבקדושה, וקודם יום הדין, ובעת שמחה וכו'] לכן זה קשה מאוד, אמנם תועלת הצדקה היא גדולה מאוד, ואפשר כמו כן לפעול דרכה, שהפרנסה של האדם תעופף אל האדם כל כך בקלות, שלא יצטרך בכלל לעבוד, כמו לעתיד לבוא, כמו שכתוב (ישעיה סא, ו), "וואתם כהני ד' תקראו" השי"ת יזכנו לזה.

ומובא במדרש (פרקי דר' אליעזר ל"ג) משל לאחד שהיו לו שלשה ידידים, פעם אחת הוא היה צריך ללכת למשפט בפני המלך, אז הוא פנה לידיד הגדול ביותר [זהו הכסף] והוא השיב לו שאין ביכולתו כלל לעזור לו [כמו שכתוב (משלי י"א) "לא יועיל הון ביום עברה" ושום דבר לא ניקח איתנו לקבר, לא זהב ואבנים טובות ומרגליות] אז הוא הולך לידיד השני [זהו האישה והילדים], והוא משיב לו שביכולתו ללכת איתו עד לבית המלך ולא יותר [היינו, שהאישה והילדים מלווים עד הקבר] הוא רואה שהם - הידידים הטובים ביותר, עומדים מרחוק בעת צרה. עאזו הוא הולך לידיד הקטן שבהם זה שהיה מהנה אותו לעיתים רחוקות [זהו הצדקה], והוא משיב לו: אל דאגה, אני ירוץ עבורך למלך, ואני אכנס איתך, ולהיכן שרק תפנה ותיגש אני אהיה שם איתך, עד שתצא לגמרי זכאי, כמו שכתוב "בשכבך תשמור עלך" וכו' וכמו שמכריזים בשעה שמולכים לקבר "צדק לפניו יהלך" וכו'. רק הבחירה היא גדולה, והנסיון בעולם הוא נורא - כי שוכחים מהתכלית. ואשרי האיש שכן זוכר שהעולם הזה הוא עולם עובר, ומה שחוטפים לעצמם זה נשאר לעולמים: // (ר' שמואל הורביץ ז"ל מכתבי שמואל אי ל"ד)

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל?! הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

"ו'צבא ה'שמים ל'ך מ'שתחיים" ראשי תבות מ'ל'ו'ה'

- כי פלם הם בחינת לוויין זה מזה וזה מזה עד המלכה הגדול, שהיא בחינת תבועל תפלה (תורה אי ח"ב – י"ב)

השקפה

ז' מי שהוא מקורב להצדיק, אף על פי שהוא רשע, אך אם הוא מתחזק בצדיק ואינו עוזב אותו, היינו שיקיים עצותיו וכו' – יכול להיות על ידי זה צדיק גמור.

ח' כמו כשרופא גדול מרפא, אזי הוא מרפא שלא יהיה שום מחלה. כמו כן הצדיק שהוא מרפא לאנשיו התלויים בו, אזי מרפא אותם כמו שמתאים לזה הצדיק.

והצדיק הגדול יכול לעשות מרשעים גמורים רח"ל לצדיקים גמורים, אמן כן יהי רצון.

(ר' שמואל טוקצינסקי, מה ששמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

לקוטי מוה"ר"ן

**תורה ד' ח"ב
ואת העורבים צייתת**

'כל התחלות קשות, מחמת שבהתחלה צריכין לשרר ולפתח פתח מחדש, על כן

קשה מאד. וסגלת פח

הצדקה להרחיב ולפתח

הפתח יותר ויותר, שפשוטו אין זה פתח באיזה עבודה נותנין צדקה, אלא הצדקה פותחת ומרחיבת הפתח יותר ויותר, כי

צדקה היא ההתחלה של כל ההתחלות, כי היא פותחת ומרחיבת כל הפתחים כ"ל.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים"
מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל
057-3155-466

כמה פעמים אצל כל פעם שאכל איזה דבר. וכאשר הביאה לו הקיינדליך הנ"ל היה מתעמק כל כך בהלימוד, עד שחיממו המאכל כמה פעמים, והוא היה עוד מתעמק בהלימוד ולא אכל, ועבר כך כמה וכמה שעות, ועדיין היה מתעמק.

ואחר כך כשרצה לאכול, אמרו לו: שכבר חיממו לו המאכל כך וכך פעמים, ושזה כמה וכמה שעות ועדיין לא אכל.

התחיל להתבונן מה היום מיומיים, שהיום התעמק מאוד בלימוד, ולא אכל התבשיל יותר מהרגלו. ואמר: "מסתמא דבר הוא".

ושאל את השפחה איך עשתה הקיינדליך, וסיפרה לו שהחסידים נתנו לה קמח שתעשה ממנו הקיינדליך שזה טוב יותר. ותיכף צווה לבער המאכל, ולנקות הכלים ולהצניעם וכו'.

והשם יתברך הצילו על ידי הלימוד מאיסור חמור כזה, חמץ בפסח.

הרב הצדיק ר' לוי יצחק הרב מבארדיטשוב זצ"ל היה תמיד עבודתו ותפילתו בהתלהבות גדול ונורא כידוע ובפרט ביום הכיפורים הקדוש.

ופעם אחד היה לו איזה אורח על יום הכיפורים, ובמוצאי יום כיפורים נתנו לו לשתות קאפי. ושכח, ובמקום הקאפי נתן טאבאק, ומזג לעצמו כוס קאפי כזה ולאורח גם כן כוס קאפי כזה. והוא שתה הקאפי הזה ולא הרגיש כלל, והאורח לא היה יכול לשתות.

ושאלו הרב מבארדיטשוב ז"ל: מדוע אינו שותה?

והשיב לו: שזה אינו קאפי, רק טאבאק. ונתפעל הרב מבארדיטשוב זצ"ל ואמר: **"איני מבין איך איש יהודי יכול במוצאי יום כיפור להרגיש ולידע בין קאפי לטאבאק!?"**

אך פאר שטייא ניט וויא אזוי אידו קען מוצאי יום כיפור, נאך אזא יום הקדוש, פילין א חילוק צווישען קאבי אין צווישען טאבאק.

(כת"י ר' שמואל הורביץ ז"ל)

**סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב**

הגאון בעל קצות החושן השתדל שיקחו אותו לרב לפרנקפורט דמיין ולא רצו, והלך תלמיד שלו שהיה גם כן גאון גדול לבקשם שיקחו את רבם לרב, ולא הסכימו, ואמרו: שאין יודעים ממנו שהוא יכול ללמוד כל כך.

ואחר כך כשהדפיס הספר שלו שחיבר "שב שמעתתא" שהוא ספר בחריפות גדול ובעמקות, אמרו עליו עדיין: שזה אינו נחשב כל כך כידוע ללמוד, ולא לקחו אותו לרב לשם.

וכשהדפיס הספר שחיבר "קצות החושן" על שולחן ערוך חושן משפט, שהוא חריפות ועמקות עד להפליא, וכשהגיע ספר להגאון ר' עקיבא איגר ז"ל, לקח סוס ונסע ביחוד להגאון ר' יעקב מליסא ז"ל בעל מחבר ספר "חוות דעת" על שולחן ערוך יורה דעה, עם ספר קצות החושן בידו והראה לו הספר. ואמר לו: "הסתכלו מה שיש להשם יתברך בזה העולם ישראל כזה שיוכל ללמוד כל כך היטב" [יזייט וואס דער אייבשטייר פאר מאגט אוף דער וועלט א יוד ער זאל קענין אזוי גוט לערנין].

והוא בעל קצות החושן היה מהפרושים ומתנגדים על חסידות, והיה אוכל בפסח קניינדליך (כופתאות), דהיינו מצה שרויה ומבושלת (גבראקסט) שחסידיים מחמירים בה.

ועל כן היה איזה כת של חסידים שרצו לעשות לו 'שפיצלי', ואמרו להשפחה שלו, שתעשה לרב קיינדליך מהקמח שהם יתנו לה, שזה יהיה לו טעים יותר (עם וועט זיין גישמאקער). ועשתה כן, ולקחה מהם קמח פשוט ועשתה קיינדליך.

וכאשר הביאה לו לאכול, המנהג שלו היה שכאשר נתנו לו לאכול, והוא מחמת גודל חריפותו היתה משוטטת מחשבתו בחריפות בהגמרא וכו', היה נעשה המאכל קר, והצריכו לחמם האוכל עוד פעם, כן היה

תורה ב' ח"ב - ימי חנוכה

כי בשנופלין לאיזהו צרה, חס ושלום, אזי עקר הצרה בלב, כי הלב יודע ומרגיש הצרה ביותר, כמו שכתוב (משלי י"ד): "לב יודע מרת נפשו" (ליקו"מ ב' ח"ב)

יש לומר כי עיקר המרירות שאנו סובלים הוא מחמת שבית המקדש לא נבנה עדיין. וזה מרגישים ביותר בירושלים כאשר רואים מקום המקדש בחורבנו. ולכן אנו מתפללים בכל יום "ולירושלים עירך ברחמים תשוב" כי ירושלים היא בחינת לב, כמ"ש "דברו על לב ירושלים"

והנה סופי תיבות של "לב יודע מרת נפשו" הם ראשי תיבות של "ולירושלים עירך ברחמים תשוב" כי עיקר מרירות הנפש הוא מפני שאנו נמצאים בגלות, וביהמ"ק עדיין לא נבנה כנ"ל: